

Odluka:

U-III/7536/2014

Zbirni podatci

Broj odluke: U-III/7536/2014

Datum odluke: 10.12.2015

Vrsta odluke: Odluka

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Drugom vijeću za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sutkinja Snježana Bagić, predsjednica Vijeća te suci Mato Arlović, Davor Krapac, Ivan Matija, Duška Šarin i Miroslav Šeparović, članovi Vijeća, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo IMPORTANNE d. o. o., kojeg zastupaju Sanja Porobija i Hrvoje Ivić, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija i Porobija u Zagrebu, na sjednici održanoj 10. prosinca 2015. jednoglasno je donio

O D L U K U

Ustavna tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Ustavnu tužbu podnio je IMPORTANNE d. o. o. (u daljnjem tekstu: podnositelj), kojeg u postupku pred Ustavnim sudom zastupaju Sanja Porobija i Hrvoje Ivić, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija i Porobija u Zagrebu.

1.1. Ustavna tužba podnesena je protiv presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: Vrhovni sud) broj: Rev-x 931/13-2 od 25. ožujka 2014. kojom je odbijena revizija podnositelja (tuženika) izjavljena protiv presude Županijskog suda u Zagrebu broj: Gž-9455/11-2 od 13. studenoga 2012. kojom je djelomično odbijena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: P-7400/10 od 15. lipnja 2011.

Navedenom drugostupanjskom presudom odbijena je kao neosnovana žalba podnositelja i potvrđena prvostupanjska presuda u točki I. izreke do iznosa od 248.504,21 kn. Drugostupanjskim rješenjem ukinuta je prvostupanjska presuda u dijelu izreke pod točkom I. preko iznosa od 248.504,21 kn (za iznos od 685.698,71 kn) te u točkama II., III. i IV. izreke i u tom dijelu predmet je vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Prvostupanjskom presudom u točki I. izreke naloženo je podnositelju da tužiteljici Renati Mezak plati iznos od 934.202,92 kn sa zateznim kamatama na pojedinačne iznose kako je pobliže navedeno u izreci presude, pod točkom II. izreke naloženo je podnositelju da je dužan izvesti građevinsko zanatske radove u stanu tužiteljice pobliže opisane u izreci presude, dok je pod točkom III. izreke naloženo podnositelju da je dužan izvesti radove na sanaciji grijanja te u točki IV. izreke naloženo je podnositelju da naknadi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 310.032,20 kn.

2. Podnositelj smatra da mu je osporenom presudom Vrhovnog suda povrijeđeno pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.).

3. Tijekom ustavnosudskog postupka pribavljen je spis Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: P-7400/10.

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI PREDMETA

4. U postupku koji je prethodio ustavnosudskom, tužiteljica je dana 23. srpnja 2003. podnijela tužbu Općinskom sudu u Zagrebu (sada Općinski građanski sud u Zagrebu) protiv podnositelja kao prodavatelja stana, radi plateža i činidbe.

U konkretnom slučaju predmet parničnog postupka bio je tužbeni zahtjev tužiteljice protiv podnositelja za isplatu iznosa zbog umanjene vrijednosti stana, troškova izgubljene zarade zbog nemogućnosti iznajmljivanja stana, troškova za parkiranje, troškova vještačenja, troškova održavanja zgrade kao i zahtjev za uklanjanje nedostataka u stanu i to građevinskih kao i uklanjanje nedostataka u izvedbi grijanja.

Podnositelj je tijekom postupka isticao prigovor prekluzije prava na podnošenje tužbe i postavljanje tužbenih zahtjeva tužiteljice na temelju članka 483. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91., 73/91., 3/94., 7/96., 112/99. i 88/01., u daljnjem tekstu: ZOO) u vezi s člancima 481. i 482. ZOO-a.

4.1. Predmet je prethodno vođen pred prvostupanjskim sudom pod brojem: P-8577/03.

Prvostupanjskom presudom broj: P-8577/03 od 5. studenoga 2008. u cijelosti je usvojen tužbeni zahtjev tužiteljice na isplatu te činidbu kako je navedeno u izreci presude.

Županijski sud u Zagrebu je rješenjem broj: Gž-3212/09 od 26. siječnja 2010. ukinuo navedenu prvostupanjsku presudu broj: P-8577/03 od 5. studenoga 2008. i predmet vratio na ponovni postupak, pri čemu je u obrazloženju drugostupanjskog rješenja, između ostalog, naveo:

"Tuženik je u postupku stavio prigovor prekluzije i sud navodi da tužiteljica nije zakasnila sa tužbom, jer je tuženik prihvatio reklamacije tužiteljice za otklanjanje nedostataka i otklanjanja nedostataka u stanu u više navrata sve do veljače 2003. godine, zbog čega za tužiteljicu nisu mogli početi teći rokovi iz čl. 500. Zakona o obveznim odnosima (...) a kako se tuženik nije više javio, to je tužiteljica u zakonskom roku podnijela tužbu, tj. roku od 1 godine."

5. Nakon ponovno provedenog postupka, sukladno uputi drugostupanjskog suda, koji se vodio pod brojem P-7400/10, prvostupanjski sud je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev tužiteljice.

Prvostupanjski sud je u odnosu na podnositeljev prigovor prekluzije prava na podnošenje tužbe na temelju članka 483. ZOO-a u vezi s člancima 481. i 482. ZOO-a, koji prigovor podnositelj ponavlja i u ustavnoj tužbi, u obrazloženju presude naveo:

"Dakle, tužena nesporno po ovom sudu ipak priznaje da je u stanu tužiteljice postojala potreba za obavljanjem radova, a u svrhu nedvojbenog otklanjanja nedostataka u stanu, no ističe da je sve te radove tuženi okončao do 2 mj. 2003.g.

(...)

Očito je iz gornjih navoda da je tužiteljica reklamirala nedostatke na kupljenom stanu tuženiku, a isto tako je očito da je tuženi krenuo sa otklanjanjem nedostataka, no nije dokazao da bi ih uopće otklonio, a naročito ne kako ističe u 2 mj. 2003.g.

Nadalje tuženi pokušava dokazati da je tužiteljica u prekluziji prava na podnošenje tužbe na način da ističe kako je tužiteljica angažirajući vještaka Marijana Kantocija utvrdila nedostatke na stanu u 3 mj. 2003.g., a da je tuženika o tome izvijestila tek u 7 mj. 2003. putem punomoćnika, što nije točno i što ovaj sud ne može prihvatiti, jer i iz samih dopisa tuženika, a koji su upućeni tužiteljici dana 10.09.2002., a koji se odnose na rješenje problema grijanja i hlađenja stana, te dopisa od 21.1.2003.g., a koji se odnosi na potrebne radove na sanaciji istih i koji prileže spisu na listovima 254 i 257, dakle proizlazi da je citirani vještak samo konstatirao nedostatke koji su tuženiku već bili poznati, pa je evidentno da dopis tužiteljice iz 7 mj. 2003.g. ne predstavlja bilo kakvu reklamaciju tužiteljice, već je iz sadržaja citiranog dopisa evidentno da isti prvenstveno predstavlja prijedlog prema tuženiku, a za sporazumno rješenje spora prije nego je i došlo

do pokretanja ovog postupka.

Nadalje, tuženi u podnesku od 18.2.2004. ističe sada nesporno da je ranija reklamacija tužiteljice, a koju je tuženi uvažio, on izvršio do polovice mjeseca veljače 2003.g., na koji način tuženi smatra da su od tada za tužiteljicu počeli teći iznova zakonski rokovi i to od dana kada je tužiteljica počela koristiti izvršene radove tuženika.

Takve navode tuženika ovaj sud ne može prihvatiti, osim u dijelu gdje tuženi nesporno priznaje da je tužiteljica ranije istaknula reklamacije koje je on i prihvatio i to iz vrlo jednostavnog razloga što tuženi ponovno sasvim paušalno i bez ikakve dokumentacije, nije dokazao da bi uopće radove na bilo koji način okončao u 2 mj. 2003.g., te da je samim tim tužiteljica te izvršene radove počela koristiti, jer je notorno da tužiteljica nije mogla početi koristiti obavljene radove tuženika, kada nije uopće tuženi dokazao koje je to radove u stanu tužiteljice on obavio, a naročito da bi ih baš obavio u 2 mj. 2003.g.

Shodno tome i taj navod tuženika ovaj sud ne može prihvatiti, jer je i on istaknut sasvim paušalno i poglavito, a što je jako bitno bez podnošenja bilo kakvih dokaza da bi se mogla utvrditi ta činjenica.

Dakle zaključno, a što se tiče prigovora prekluzije prava na podnošenje tužbe istaknutog od strane tuženika valja kazati da je iz ranijih navoda tuženika evidentno da isti priznaje da je zaprimio reklamaciju tužiteljice vezano za reklamacije u stanu, da je iste i prihvatio kao utemeljene, da nije točno, barem to tuženi nije dokazao da bi ih otklonio, zaključno s 2 mj. 2003.g., jer tuženi osim što je naznačio koje radove treba obaviti prema dopisu sa lista 257 spisa, nije dokazao da ih je i obavio i predao tužiteljici na upotrebu, pa niti u 2 mj. 2003.g., pa stoga ovaj sud smatra, a kao što i tužiteljica ističe da zbog toga za nju nisu mogli početi teći nikakvi rokovi za obavijest tuženiku o nedostacima na stanu, jer tuženi i ranije nedostatke nije otklonio, niti nikakve radove predao tužiteljici, pa se svakako ne može ovdje primijeniti odredba čl. 500 ZOO-a, te samim tim tužiteljica nije došla u prekluziju prava na podnošenje ove tužbe, jer sve nedostatke na stanu je uredno i na vrijeme prijavila tuženiku, kao prodavatelju stana, tuženi iako je nedvojbenu krenuo i pokušao te nedostatke otkloniti, to nije učinio, barem nije dokazao, pa je u pravu tužiteljica kada ističe da zbog toga, a za nju nikakvi rokovi nisu niti počeli teći, jer tuženi nije izvršio popravak nedostataka u stanu, niti joj je ikada predao popravljenu stvar, da bi tužiteljica ponovno eventualno i tu popravljenu stvar mogla reklamirati u prekluzivnom zakonskom roku po čl. 483 ZOO-a.

Stoga se taj prigovor tužene u cijelosti iz svih ranije i opširno obrazloženih razloga i odbija kao neosnovan i sukladno čemu je ovaj sud i unatoč protivljenju tuženika nastavio s postupkom i provođenjem dokaza radi utvrđenja osnovanosti i visine tužbenog zahtjeva."

6. Županijski sud u Zagrebu, kao drugostupanjski sud, odlučujući o žalbi podnositelja, preinačio je prvostupanjsku presudu i prihvatio tužbeni zahtjev tužiteljice do iznosa od 248.504,21 kn koji se odnosi na vrijednost trajnog umanjenja stana (222.891,56 kn), troškove vještačenja (13.618,00 kn), troškove održavanja zgrade (1.494,65 kn) i troškove na temelju Sporazuma od 10. rujna 2009. (10.500,00 kn) navodeći da tužiteljica nije zbog prekluzije izgubila svoje pravo da traži uklanjanje nedostataka u stanu, a zbog neotklonjivih nedostataka postoji trajno umanjenje vrijednosti stana te su opravdani troškovi koje je imala tužiteljica u vezi s utvrđenjem nedostataka te održavanja zgrade i nemogućnosti parkiranja. U obrazloženju drugostupanjske presude navodi:

"Stoga su u navedenom pravcu u pogledu zahtjeva pod toč. I izreke do iznosa 248.504,21 kn presude neosnovani svi suprotni žalbeni navodi te isti ne mogu utjecati na zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Prema tome kako tužiteljica nije zbog prekluzije izgubila svoje pravo da traži uklanjanje nedostataka na stanu, jer se tuženik sam prihvatio otklanjanja nedostataka i obvezao se na to, pa kako tu svoju obvezu nije izvršio, to tužiteljica ima pravo sukladno čl. 488 st. 2 ZOO-a na naknadu štete."

6.1. Obrazlažući prigovor podnositelja u odnosu na prekluziju prava na podnošenje tužbe drugostupanjski sud je naveo:

"Naime, tužiteljica je već u tužbi navela da zbog niz nedostataka u stanu ista nije mogla koristiti stan, a koji je upravo

kupila u svrhu ekonomskog iskorištavanja tj. iznajmljivanja, a zbog kojih nedostataka je i trajno umanjena vrijednost stana, a na koje okolnosti je prvostupanjski sud proveo dokaze i to provedbom građevinskog i strojarskog vještačenja, kao i dopune istog po iznijetim prigovorima stranaka.

Tužiteljica nakon utvrđenja nedostataka pismeno se obratila tuženiku te je iz dopisa tužiteljice tuženiku od 29. siječnja 2003. godine vidljivo da su stranke dana 18. siječnja 2003. godine konstatirale da problem grijanja u spornom stanu nije riješen unatoč svim poduzetim radnjama unazad godinu dana, te tužiteljica traži od tuženika da je obavijesti o daljnjim radovima koje kani poduzeti kako bi se navedeni problem grijanja riješio.

Iz specifikacije potrebnih radova u cilju rješavanja problema grijanja stana, koje je tuženik donio 21. siječnja 2003. godine, dakle dan nakon što je to tužiteljica od njega tražila, vidljivo je koje radove tuženik smatra da treba obaviti, kako bi se otklonio navedeni problem grijanja u stanu tužiteljice.

Iz toga očito proizlazi da je tuženik sam uvažio prigovor tužiteljice, prihvatio otklanjanje nedostataka, pa se ne može s uspjehom pozvati na to da se zbog prekluzivnih rokova iz čl. 481 i čl. 482 Zakona o obveznim odnosima (...) ugasilo njezino pravo da traži uklanjanje nedostataka.

Prema tome kako je tuženik sam prihvatio otkloniti nedostatke a tužiteljici nije vratio popravljenu stvar, niti je obavijestio jesu li radovi obavljani ili ne, to se njeno pravo nije ugasilo, pa se radi o postojećem potraživanju, jer tužiteljica ima pravo sukladno odredbi čl. 488 st. 2 ZOO na naknadu direktne štete koju je pretrpjela zbog povrede ugovorne obveze tuženika."

7. Predmet spora u revizijskoj fazi postupka bio je zahtjev za isplatu iznosa zbog umanjenja vrijednosti stana, troškova održavanja zgrade i troškova vještačenja.

Pri odlučivanju o reviziji podnositelja Vrhovni sud je pošao od slijedećih činjeničnih utvrđenja:

"- da su tužiteljica kao kupac i podnositelj kao prodavatelj 30. listopada 1997. sklopili ugovor o kupoprodaji spornog stana,

- da je primopredaja izvršena 15. veljače 2001.,

- da je prve nedostatke tužiteljica uočila tijekom sezone grijanja 2001., a iste je tuženik u više navrata pokušao otkloniti,

- da je podnositelj dostavio tužiteljici 21. siječnja 2003. specifikaciju potrebnih radova u cilju rješavanja problema grijanja stana,

- da je tužiteljica tijekom ožujka 2003. angažirala građevinskog vještaka ing. Marijana Kantocija da utvrdi nedostatke i eventualne troškove za iste te je vještak pisani nalaz i mišljenje dostavio tužiteljici 10. svibnja 2003.,

- da se tužiteljica ponovno dopisom od 6. srpnja 2003. obratila podnositelju koji nije otklonio nedostatke niti je obavijestio tužiteljicu o učinjenim radovima,

- da trajno umanjena vrijednost spornog stana zbog neotklonjivih nedostataka iznosi 222.891,56 kn,

- da su troškovi tužiteljice radi utvrđenja nedostataka u stanu 13.618,00 kn,

- da tužiteljica zbog nemogućnosti korištenja stana nije mogla iskoristiti godišnju parkirnu kartu vrijednosti 10.500,00 kn,

- da tužiteljica zbog nedostataka u stanu isti nije koristila i u razdoblju od 9. do 12. mjeseca 2001., a za koje razdoblje je platila 1.494,65 kn za zajedničke troškove održavanja."

7.1. Vrhovni sud odbio je reviziju podnositelja uz slijedeće obrazloženje:

"Nije osnovan niti revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava. U revizijskoj fazi postupka, sporno je da li je u konkretnom slučaju trebalo primijeniti odredbe čl. 488 st. 1. i 2. ZOO.

(...)

U postupku je utvrđeno da se tužiteljica u više navrata obraćala tuženiku radi otklanjanja nedostataka a da je tuženik više puta pristupio uklanjanju istih. Međutim tužiteljica se ponovno dopisom od 20. siječnja 2003. obratila tuženiku oko problema grijanja, koji je potom i sljedećeg dana dostavio specifikaciju radova koje je potrebno obaviti radi otklanjanja daljnjih nedostataka. Tužiteljica je u ožujku 2003. angažirala vještaka kako bi isti utvrdio potrebne radove i troškove istih, a koji nalaz je vještak dostavio tijekom svibnja 2003., no tuženik nije pozvao niti obavijestio tužiteljicu da bi radovi prema specifikaciji od 21. siječnja 2003. bili izvršeni.

Naime, u cilju rješavanja problema grijanja stana tuženik je dostavio 21. siječnja 2003. specifikaciju potrebnih radova i to dan nakon što je to tužiteljica zatražila dopisom od 20. siječnja 2003., iz čega nedvojbeno proizlazi da je tuženik uvažio prigovor tužiteljice odnosno da je prihvatio otkloniti nedostatke te je stoga u konkretnom slučaju pravilno primijenjena odredba čl. 488. st. 2. ZOO.

Nadalje, kako je tuženik prihvatio sam otkloniti nedostatke, a tužiteljicu nije usmeno niti pisano obavijestio da je otklanjanje nedostataka završeno odnosno obavljeno to u smislu odredbe čl. 483. ZOO nije došlo do prekluzije prava tužiteljice, odnosno nije se ugasilo njezino pravo da traži uklanjanje nedostataka, a samim time niti pravo na naknadu štete kao akcesorno pravo.

Obzirom da je provedenim građevinskim vještačenjem utvrđeno da je šteta na predmetnom stanu nastala uslijed propusta izvođača, a ne neadekvatnom uporabom objekata ili nekom namjerno učinjenom štetom, uslijed čega je došlo do trajnog umanjenja vrijednosti stana u visini od 222.891,56 kn, pravilno su nižestupanjski sudovi zaključili da je osnovan zahtjev tužiteljice po tom osnovu. Također je osnovan i dio zahtjeva tužiteljice na ime troškova utvrđenja nedostataka koje nije otklonio tuženik (13.618,00 kn), vrijednosti parkirne karte koju tužiteljica nije mogla iskoristiti (10.500,00 kn) i troškova održavanja zgrade za razdoblje nemogućnosti korištenja spornog stana (1.494,68 kn)."

III. PRIGOVORI PODNOSITELJA

8. Podnositelj u ustavnoj tužbi ističe prigovor prekluzije prava na podnošenje tužbe tužiteljice na temelju članka 483. ZOO-a u vezi s člancima 481. i 482. ZOO-a. U tom smislu navodi:

"U svojoj reviziji od 11. lipnja 2013. godine, Podnositelj je naveo da je tužiteljica obavijestila Podnositelja o nedostacima radova popravaka sustava za zagrijavanje stana koje je Podnositelj izvršio u veljači 2003. godine tek 8. srpnja 2003. godine, iako je nalaz i mišljenje vještaka o nedostacima radova popravaka dobila 10. svibnja 2003. godine, dakle gotovo nakon dva mjeseca od otkrivanja nedostataka, iako je to pod prijetnjom gubitka prava na podnošenje tužbe u vezi s nedostacima radova, bila dužna učiniti najkasnije u roku od 8 dana od otkrivanja nedostataka (skriveni nedostaci), sukladno odredbi 488 (1) ranije važećeg ZOO-a (odjeljak 4.2.3. revizije Podnositelja).

Pri navedenom, Podnositelj je telefonski obavijestio tužiteljicu o tomu da je radove popravka dovršio, a tužiteljica je te radove preuzela i pregledala putem vještaka kojeg je u tu svrhu angažirala, te koji je o kvaliteti radova popravaka sačinio nalaz od 10. svibnja 2003. godine. Činjenica je da je tužiteljicu Podnositelj telefonski obavijestio o dovršetku radova, kao i da je ona preuzela stan s izvršenim radovima te pregledala radove uz pomoć vještaka. Stoga je i zaključak Vrhovnog suda Republike Hrvatske o opisanim činjenicama pogrešan.

Čak i da nije Podnositelj obavijestio tužiteljicu o dovršetku radova popravaka u njezinu stanu kako to zaključuje Vrhovni sud Republike Hrvatske, Podnositelj smatra da prava iz odredbe 482 (1) ZOO nisu uvjetovana takvom obaviješću o dovršetku radova jer iz te odredbe proizlazi obveza pregleda stvari (radova) koju je kupac (ovdje tužiteljica) primio. O

tome da je tužiteljica primila radove popravaka u svom stanu, po mišljenju Podnositelja, nema dvojbe jer u suprotnome ne bi mogla uz pomoć angažiranog vještaka ući u stan i pregledati radove."

8.1. Zaključno, smatra da je vidljivo da se revizijski sud uopće nije osvrnuo na navode podnositelja iz revizije, pri čemu je svoju odluku temeljio na zaključku koji je očigledno netočan (zaključku kako podnositelj tužiteljicu "nije usmeno niti pisano obavijestio da je otklanjanje nedostataka završeno" odnosno da se nije "ugasilo njezino pravo da traži uklanjanje nedostataka").

Slijedom navedenog, podnositelj smatra da, iako je ostvario pravo na pristup sudu u formalnom smislu, nije ostvario pravo na djelotvorno i pravično suđenje sa stajališta vladavine prava.

Stoga, predlaže usvajanje ustavne tužbe, ukidanje presude Vrhovnog suda i vraćanje predmeta na ponovno suđenje.

IV. OCJENA USTAVNOG SUDA

9. Polazeći od navoda podnositelja, ustavna tužba razmotrena je u odnosu na povredu ustavnog prava na pravično suđenje iz članka 29. stavka 1. Ustava, koji u svom građanskopravnom aspektu glasi:

"Članak 29.

Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni ... sud pravično ... odluči o njegovim pravima i obvezama ...

(...)"

9.1. Ustavni sud ističe da je sadržaj ustavnog prava zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava ograničen na jamstva pravičnog suđenja. Sukladno tome, ocjenjujući navode ustavne tužbe sa stajališta tog ustavnog prava, Ustavni sud ispituje eventualno postojanje povreda u postupcima pred sudovima i na temelju toga ocjenjuje je li postupak, razmatran kao jedinstvena cjelina, bio vođen na način koji je podnositelju osigurao pravično suđenje.

Kad je riječ o tumačenju i primjeni prava na konkretne slučajeve, Ustavni sud, u načelu, ne smije zamijeniti pravna stajališta nadležnih sudova svojim sve dok sudske odluke ne otkrivaju bilo kakvu arbitrarnost, a dostatno su obrazložene i, po potrebi, upućuju na relevantnu sudsku praksu. Ustavni sud podsjeća da nije njegova zadaća preuzeti ulogu sudova, koji su prvi pozvani interpretirati zakone. Zadaća Ustavnog suda ograničena je na ispitivanje jesu li učinci takve interpretacije sudova suglasni s Ustavom s aspekta zaštite ljudskih prava i temeljnih sloboda.

10. U konkretnom slučaju podnositelju je naloženo da tužiteljici isplati navedeni iznos budući da su sudovi utvrdili da tužiteljica nije zbog prekluzije izgubila svoje pravo da traži uklanjanje nedostataka u stanu, a zbog neotklonjivih nedostataka postoji trajno umanjeno vrijednosti stana stoga su opravdani troškovi koje je imala tužiteljica u vezi s utvrđenjem nedostataka te održavanja zgrade i nemogućnosti parkiranja.

Ustavni sud primjećuje da su podnositeljev prigovor prekluzije prava na podnošenje tužbe, a koji prigovor ponavlja i u ustavnoj tužbi, kao neosnovan obrazložili kako nižestupanjski sudovi tako i Vrhovni sud. Naime, prema ocjeni Vrhovnog suda, nije došlo do prekluzije prava tužiteljice odnosno nije se ugasilo njezino pravo da traži uklanjanje nedostataka u smislu članka 483. ZOO-a, a samim time niti pravo na naknadu štete kao akcesorno pravo, budući da je podnositelj prihvatio sam otkloniti nedostatke, a tužiteljicu nije usmeno niti pisano obavijestio da je otklanjanje nedostataka završeno odnosno obavljeno.

11. U spornoj pravnoj situaciji presuđivala su tijela sudbene vlasti unutar svoje nadležnosti utvrđene zakonom. Razvidno je da je Vrhovni sud osporenu presudu donio sukladno mjerodavnim odredbama materijalnog i postupovnog prava te da je pravno stajalište obrazloženo jasno i na ustavnopravno prihvatljiv način. Također je razvidno da je podnositelj bio u mogućnosti pratiti postupak i sudjelovati u njemu te poduzimati sve zakonom dopuštene postupovne radnje.

Prema ocjeni Ustavnog suda, u osporenoj presudi Vrhovnog suda navedeni su jasni i valjano obrazloženi razlozi za odbijanje revizije podnositelja, a u primjeni i tumačenju mjerodavnog prava nije utvrđena arbitrarnost ili samovoljnost.

Stoga, Ustavni sud ocjenjuje da podnositelju, u konkretnom slučaju, nije povrijeđeno ustavno pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava.

12. Slijedom navedenog, na temelju članaka 73. i 75. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 99/99., 29/02. i 49/02. - pročišćeni tekst), odlučeno je kao u izreci.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

dr. sc. Snježana Bagić, v. r.

Broj: U-III/7536/2014

Zagreb, 10. prosinca 2015.